

22. 9. 2019 - Boží řádění

1. čtení (presbyter): Ez 13, 1-10

Píseň (Svítá): S135 - K svobodě je dlouhé putování

Základ kázání: 1 Kor 14, 21-33a

Kázání: Vážení shromáždění,

„vskutku je mezi vámi Bůh.“ Kdy naposledy jsme slyšeli takovou větu od někoho zvenku církve? „Vskutku je mezi *námi* Bůh,“ jsme slyšeli kdy zevnitř vlastního společenství?

Je snad tak samozřejmé, že je mezi námi Bůh?

Pravda, Pavel si v konkrétním příkladu obecných postojů trochu zapřeháněl. Na prorocká slova reagují lidé také hněvem, znechucením, dotčeností... nejen pokáním. Na druhou stranu, jak moc důležité pro nás je, aby bylo zřejmé, že na prvním místě našich životů je Bůh? Také ve slovu pravdy, v prorockém slovu?

Nemáme za důležitější, abychom vypadali „normálně?“

Abychom stihli kdejaké „musím?“

Ale i opačný extrém je špatně: Být jinými za každou cenu.

Třeba skrze extatické stavy, pořvávání, mluvení jazyky ve vytržení... Hlavně abychom nebyli jako ti ostatní!

Copak je okolní společnost absolutně ve všem špatná a zkažená?

Tak i Pavel, po vzoru svého Mistra, ukazuje cestou jinou, odlišnou - svatou: Cestu prorockého slova. Tedy slova srozumitelného výkladu Boží vůle (v. 18-19).

Tak srozumitelného, že jim rozumí i člověk poprvé přicházející do kostela. Jehož pozice se dnes takřka neliší od pozice vstupu do sboru ranné křesťanské církve.

Tak je nezbytné, aby také bohoslužebná i jiná shromáždění byla řádná - měla svůj řád. Aby byla srozumitelná i nezasvěcenému. Bůh je přece Bohem řádu, Bohem pokoje, Bohem harmonie (řecky eiréné).

Proto i celý jeho svět je velmi řádný. Od zákonů pohybu vesmírných těles až po řády, podle nichž se řídí nejdrobnější částice všeho, co je. Řádný je svět zvířat i rostlin. Také počasí a koloběhu

vody a dob ledových a všeho dalšího. Svět je dobrý. Stvořen v harmonii a řádu. I konec časné existence čehokoli, co je má své řádné místo. I věčný život po něm.

Až na lidský svět. Protože člověk nedává na Boží řády. Protože ho slova proroků nezajímají. Tedy slova Božích proroků - zvěstujících Boží vůli. Lžiprorokům, podvodníkům, populistům a křivákům, kteří mají plnou pusu pokoje proti všem, kteří usilují změnit alespoň církev v prostor Boží vlády - takovým věří kdekdo. V církvi, v politice i na ulici. Jak o tom mluvil také Ezechiel.

Protože člověk dává rád přednost sám sobě. Nebo své rodině. Před vším ostatním. Před ostatními lidmi. Jinými rodinami. Před Bohem. Jeho řádem. Jeho pokojem a harmonií.

A pak se člověk znovu a znovu a znovu diví, proč jsou lidé křiváci, zloději a darebáci. Proč jsou všichni kolem tak bezohlední, zlí, sebestřední. Když jinde v přírodě takový stav nacházíme jen velmi zřídka. Ale ať se změní a snaží hlavně ostatní, ne já!

Proto Bůh posílal a posílá proroky. Tedy vykladače a zvěstovatele své vůle. Podivíny, kteří takřka nikdy nezapadají do dané společnosti. Kteří pro věrnost Stvořiteli světa riskují své postavení, svou pověst, svůj život. V církvi i mimo ni.

Protože bez prorockého slova není dlouhodobého řádu v lidské dimenzi světa. Ani v individuálním životě - jen drobné tragédie, neštěstí a utrpení nabourávají jeho pokoj a harmonii. Protože chybí pevná perspektiva Božího pokoje a moci.

Bez prorockého slova není dlouhodobého řádu, natožpak pokoje a harmonie, ani v rodině, sboru, městě nebo státu. Natožpak an světě.

Tak i Pavel volal k přednosti prorockého slova před líbivými náboženskými projevy. Už v korintském sboru. Protože tam bylo líbivé, populistické, chtěné a ve shodě s lidskou vůlí důležitější srozumitelného Božího slova. A tak důležitější než Pravda, která jediná vede k Dobru.

Jenže právě Pravdivé se člověku zhusta nehodí. Nelíbí. Pravda člověka i jeho skupiny v mnohém obviňuje a usvědčuje. Ukazuje člověka jako tvora sebestředného a kterému se velmi líbí ve vlastní aroganci a sebedůležitosti. Společný růst? Ale kdeže... Já přece musím... to a ono...

Řád Bohem stvořeného světa je přitom prostý a řídí se jím vše živé i neživé - krom člověka: Pravda nadevše. V lidské společnosti pak Pravda prostoupená láskou, aby člověk nezneužíval své svobody proti bližním. Ani sobě. Aby neměl své poznání za absolutní pravdy. Své postoje a názory za nediskutovatelné. Jako je za takové mají oba současní nejvyšší představitelé ČR.

Tak ať mají nejprve bohoslužby svůj řád - i když se některým evangelíkům nelíbí. Protože by rádi, aby byly po jejich chuti. Ne mířící k objektivnímu řádu a pravdě. Pak si z každého posvátného dne může člověk odnášet tuto řádnost a srozumitelnost Boží harmonie do zbytku života. Spolu s pokojem.

Ačkoli to stojí přemáhání. Práci na sobě. A hlavně sebeobět'. Ale právě k tomu vždy znovu volali proroci: Neusni na vavřínech, človeče! Tím méně na falešných vavřínech! Nepřijímej zlo jako nevyhnutelné a současné uspořádání lidských věcí za nezměnitelné! Proroci vždy znovu volali: Změň se. Dokud je čas!

Změň se směrem k Božímu království. Ke správě svého života dle Božího řádu. Protože navzdory vši lidské svévoli vše skončí dle Božích řádů. Nevyhnutelně. Jak lidský individuální život. Tak planeta Země. I vesmír. Nelze se konci vyhnout. Ale lze Boží řád přijmout. A přizpůsobit se mu. Zdeformovat sebe podle tvaru Boží harmonie. Do Božího obrazu. Tak podivnému pro většinu lidí - ať už v prorocích, v Kristu nebo v dalších Bohu věrných.

A nástrojem k tomu necht' jsou slova proroků: Starozákonních i Kristova. Snad tedy nepřekvapuje současný stav lidských křesťanských církví, v nichž se prorocké spisy takřka nečtou. Natožpak aby se na ně kázalo. Podobně s židovskými hnutími, v nichž stejně často chybí slovo a výklad proroka Ježíše. Protože židé Ježíše přijímají - právě jako proroka. Zbytek světa je snad výmluvným svědectvím sám o sobě.

Biblické proctví je totiž Božím darem pro zřádnění lidského světa. Pro harmonizace lidského světa. Pro pokoj v lidském světě. Proto jsou obsahově plná kárání, usvědčování, varování a hrozeb hrůzné budoucnosti vyplývající z příšerně pokroucené přítomnosti. Vždyť i současný svět byť jen ČR je nesmírně zkroucený zlem, hříchem a sebestředností. Nedostatkem práva a spravedlnosti.

Ale součástí prorockého slova je také slovo milosti - vyjádřeně nebo mezi řádky: Když se, člověče, sám změníš, ledacos může probíhat jinak. I jinak dopadnout. Nemusíš propadnout věčné smrti. Nemusíte žít ve světě bezpráví, obav, nerovnosti, nepokoje, vyprazdňujících se sborů.

Ne vždycky má však jednotlivec dostatečný vliv na svou rodinu, obec, národ nebo stát. Ale vždy může zachovávat Boží řády ve svém vlastním životě. Ačkoli někdy jej to právě ten biologický život může stát. Ale tímto zachováváním doloží svou víru. Již přijímáme věčný život.

Nakonec i Pavlova praxe v Korintu i dalších sborech doložila, že slova kárání a usvědčování sbor nerozbití. Nýbrž pročišťují. Naopak praxe posledních desetiletí ČCE ukazuje, že snaha o lidský pokoj a lidskou harmonii sbory vyprázdnil. Církev uzavřel. Protože jiní, odlišní, podivní a noví tuto narušují. Stejně jako proroci. Pavel byl na současné i tehdejší poměry velmi přísný. A sbory jeho péčí rostly, vznikaly nové - *přestože* káral, napomínal, varoval?

Kdepak. Také *proto*, že káral, napomínal a varoval. Nezasíral, kam vede současný způsob života a práce. Jednotlivců, sborů i společnosti. Ano, některým se to nelíbilo - a odešli. Sbory a církve ale rostly. A rostou. I některé sbory ČCE dnes.

Tak se obracejme k prorockým spisům Starého zákona. Někdy nebudou srozumitelné ani aktuální - vždyť některé oddíly zněly např. v době války. Mnohdy však budou velmi aktuální- například dnes. Odlišnost lidských řádů od Boží harmonie je totiž stále propastná.

K svobodě *je* dlouhé putování, ale Bůh nevyhání nikoho, kdo se k němu přibližuje - i kdyby dělal sebesthorší věci. Pokání je velmi posvátnou, podivnou, jinou záležitostí i dnes! Pokání je jedinou dobrou cestou ven z pokaženého. A je velmi silným symbolem, že je mezi námi Bůh. Že usilujeme být Božími obrazy.

A zrovna k pokání volali často proroci. I Ježíš Kristus jim vymezil odpovídající lidskou reakci na blízkost Božího království. (Mk 1, 15; Mt 4, 27)

Amen.

Píseň: 559 – Ó ujmí ruku moji